

II.

Царьтъ влѣзалъ въ колибата и седналъ. Вжглищарьтъ му поднесалъ единъ коматъ черъ хлѣбъ и малко медъ. Царьтъ изялъ хлѣба и по-искалъ още. Почналъ се разговоръ помежду двамата.

Вжглищарьтъ почналъ да се оплаква отъ тежкия и неносния си животъ.

— Ехъ, братко, говорѣлъ той, да мога да поживѣя поне една седмица, като нашия царь! Искамъ и азъ да поямъ и да попия сладко въ хубава стая съ голѣми огледала. При това, никой да не смѣе да погледне не тебе и твоитѣ очи никого да не виждатъ . . .

Царьтъ се засмѣлъ на тия думи и го прѣкъсналъ.

— А пъкъ азъ съмъ слушалъ да се говори наопаки—че царьтъ желае да стане вжглищаръ поне за една седмица. Ето на, вие тогава можите да промѣните мѣстата си.

— Това е невъзможно, отговорилъ вжглищарьтъ.

— Това е твърдѣ възможно, продължилъ царьтъ. Тукъ той се открилъ, че не е простъ човѣкъ но е самия царь, за когото говорѣли.

Падналъ селянинътъ прѣдъ краката на царя и молѣлъ да го прости, задѣто тѣй просто се отнесалъ къмъ такъвъ важенъ гостенинъ. Царьтъ заповѣдалъ на вжглищаря да иде въ двореца и да прѣстои на неговото царско мѣсто цѣла седмица. За тази цѣлъ, царьтъ му далъ една записка до слугата си Ефиона, за да държи въ тайна това прѣдъ всички за случката. После царьтъ изпроводилъ вжглищаря до потай-